

MARK EDWARDS

HRŌZA
V
HOLLOW
FALLS

Ljndeni

Hrôza v Hollow Falls

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Mark Edwards
Hrôza v Hollow Falls – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

PRVÁ ČASŤ

1. KAPITOLA

Sobota

VITAJTE V HOLLOW FALLS.

Niekoľko balónov naplnených héliom viselo uviazaných šnúrkami o drevenú tabuľku pri vstupe do rezortu. Lenivo sa pohojďovali vo vetríku, narážali do seba, ako keby túžili ujsť, vzniesť sa nad vrcholce stromov, ale nedokázali pozbierať dosť energie.

Vedľa budovy recepcie ďalšia tabuľka oznamovala, že toto je *OTVÁRACÍ TÝŽDEŇ*. Zaparkoval som pri nej a vošiel som dovnútra prevziať naše kľúče. Za recepcným pultom boli dvaja ľudia, mohutný muž a chudá žena. Muž, ktorý mohol mať niečo medzi tridsiatkou a štyridsiatkou, mi kývol, aby som podišiel bližšie. Mal na sebe červenú polokošelu, do ktorej sa ledva zmestil, a gombík pod hrdlom skutočne vyzeral, ako keby sa mal každú chvíľku odtrhnúť a odletieť. Menovka oznamovala, že je to manažér Greg Quinn.

Podal som mu svoj pas a on si ma našiel v počítači, mäsitými prstami ťobal do klávesnice.

„To ste nás prileteli pozrieť až hen z Anglicka?“ prehodil, keď mi vracal pas.

Odpoveď bola zložitejšia ako prosté áno alebo nie, ale najjednoduchšie bolo povedať „hej“.

„Počuješ, Vivian? To je teda niečo, tuná pán Anderson nám sem prikvitol až z Británie.“

Vivian, sivovlasá žena, ktorá vyzerala, že si nedá brnkať po nose, iba zamrmlala: „Vyzerá ako jeden z nich,“ hoci to nedávalo veľký zmysel. Jeden z koho? Usúdil som, že som ju len zle počul.

Greg mi odovzdal kľúče a uvítací balíček. „Ste prvý raz v Maine?“
„Vlastne áno.“

„Tak to som už úplne polichotený.“ Vystrel ku mne ruku a mocne mi zovrel dlaň. „Keby ste niečo potrebovali, fakt hocičo, netáram, dobehnite za Vivian alebo za mnou.“

Vivian zase niečo zamrmlala. Tentoraz to znelo ako: „Radšej za ním.“

O niekoľko minút, ešte stále pobavený komickým výstupom tých dvoch, som zatiahol auto z požičovne na miesto pred zrubom číslo štrnásť, ktorý stál na konci rezortu. Chúľil sa medzi stromami – tak ako všetky tunajšie zruby – a bol už na pohľad úplne nový. Okná sa mu leskli na slnku. Na desať nocí sme tu mali nájsť domov.

Obzrel som sa na zadné sedadlo. Frankie, moja štrnásťročná dcéra, stále spala a ja som využil príležitosť trochu sa rozhýbať, kým ju zobudím. Vystúpil som z auta a zhlboka som sa nadýchol. Vzduch tu bol svieži, padol mi dobre ako vychladené pivo po celodennej drine. Ako keby som prvý raz po dlhých mesiacoch konečne dýchal správne. Celý nedočkavý, kedy to budem môcť oznámiť aj Frankie, som zaklopal na okno auta.

Frankie sa prebudila, len čo som otvoril dvere. Zažmurkala a odhrnula si z čela prilepenú kader vlasov.

„Už sme tu?“

„Áno.“ Zazvonil som kľúčmi. „Chceš vidieť, ako to vyzerá vnútri?“

Prižmúrenými očami pozrela na zrub.

„Asi hej,“ odpovedala.

Vyzeralo to parádne. Okrem dvoch spální bol v zrube sedací kút s maličkým televízorom a DVD prehrávačom, k tomu miniatúrna kuchyňa, jedna hlavná kúpeľňa a jedna malá kúpeľnička, ktorá patrila k mojej spálni. Zrub mal aj terasu s grilom a stolom, takže sa dalo jesť na čerstvom vzduchu. Postele boli veľké a pohodlné. Interiér bol priestranný, ale už teraz mi bolo jasné, že večer, keď nás obklopí tma mainských lesov, bude aj útulný. Les sa začínal už pri zadnej stene zrubu a podľa mapy, ktorú som si pred príchodom preštudoval, sa tiahol kilometre a kilometre na všetky strany. Bolo to krásne miesto.

Ešte aj Frankie vyzerala ohromená.

„Uf, mám obrovitánsku izbu,“ vyhlásila, keď prišla do kuchyne, kde som sa práve pokúšal spojzdníť kávovar. Mala so sebou fľašu na vodu značky Hydro Flask, drahú dizajnovú hračičku, ktorú so sebou nosila všade naozaj ako obľúbenú hračku či deku. Prešla k drezu a naplnila si ju z kohútika.

„Teším sa tvojej kladnej recenzii,“ usmial som sa. „Povedala by si, že je super?“

Zmraštila sa. „Oci. Si strašne...“

„Super?“

Prevrátila oči a ja som si v duchu sľúbil, že si prestanem utáľovať z toho, ako sa zmenila na mladú Američanku. Popravde som sa stále spamätával z toho, ako som ju bol vyzdvihnúť v jej novom domove v Albany. Zaparkoval som auto a očakával som, že ku mne dobehne dieťa, moja malá dcérenka, a z domu vyšla mladá žena. Krásna mladá žena s tmavými vlasmi po matke a ľahulinkým popraškom pieh. Po mne zdedila orieškovohnedé oči a „milú“ medzierku medzi prednými zubami – a, samozrejme, výšku. Naposledy som ju našivo

videl pred rokom a ani všetky tie hovory cez FaceTime a fotky na Instagrame ma nemohli pripraviť na to, ako vyrástla.

„O chvíľu môžeme zbehnúť k jazeru,“ navrhol som. „Prihlásiť sa na nejaké aktivity. Podľa mňa by sme mohli vyskúšať lukostreľbu. Hovoril som ti, že starký bol šampión v lukostreľbe? Čo ak si po ňom podedila...“

„Oci, trochu brzdi, okej? Sme tu tri minúty.“

Vzala si iPhone – starší model, dostala ho po mame – a obišla zrub. Fotila ho, fotila aj seba a pri tom dvíhala ruku s dvoma prstami v tom klasickom víťaznom vécku. Díval som sa, ako túká po displeji, zrejme si vyberá najlichotivejšie zábery, rieši filtre, vytvára tú najdokonalejšiu dostupnú verziu reality.

Potom sa zamračila.

„Neviem nájsť wifinu,“ ozvala sa.

„To preto, že tu žiadna nie je.“

Pozrela na mňa, ako keby som jej práve oznámil, že si musíme sami zaklať prasa na večeru.

„Veď som ti to hovoril,“ bránil som sa. „Keď sme si to rezervovali.“

„To si teda nehovoril.“

„Ale áno, som si tým istý.“

„Bože... nechytím tu ani dáta. A vôbec nemám signál.“ Do hlasu sa jej vkrádala panika. „Ty hej?“

Už som si to skontroloval. „Nie. Frankie, presne preto sme sem prišli. Aby sme sa na chvíľu od všetkého odstrihli. Od sociálnych sietí. Od YouTube. Od správ. Týždeň a pol bez zízania na obrazovku. Len ty a ja.“

Sám pred sebou som musel priznať, že ani mne to spočiatku neznelo jednoznačne. Desať dní bez Twitteru? Bez šance skontrolovať si maily? Potom som sa však nad tým hlbšie zamyslel a došlo mi, že to bude úžasné.

„No tak,“ presviedčal som ju. „Veď spolu už vôbec nie sme...“ Práve som sa chystal spustiť celý prejav, aké by to bolo hrozné, keby sme síce boli spolu, ale ona by sa neodlepila od mobilu, ale podarilo sa mi zahryznúť si do jazyka. Vedel som, že by moje slová nepadli na úrodnú pôdu.

„Neboj sa, budeme mať čo robiť,“ povedal som namiesto toho, aby som podčiarkol pozitíva.

„A čo napríklad?“ odvrkla a stískala v dlani mobil, ako keby to bol kamarát, ktorý sa ju chystal opustiť.

„Budeme chodiť do prírody.“ A znovu som spomenul lukostreľbu. Člnkovanie na jazere. „Prospeje nám to, uvidíš. A môžeš si písať denník. Čítať. Tuším som tam videl aj nejaké obrázkové skladačky.“

„Obrázkové skladačky?“

Znelo to, ako keby som jej povedal, že keď to zaklaté prasa, ktoré budeme mať na večeru, zjeme, ešte sa od nej očakáva, aby z jeho čriev uštrikovala prikrývku.

„A čo keby sa niečo stalo?“ spýtala sa. „Alebo čo ak sa budem chcieť porozprávať s mamou?“

„Určite sú tu telefónne automaty.“

Očividne nerozumela výrazu.

„To sú tie telefóny, do ktorých sa hádzu mince.“

Podľa jej reakcie to bola zjavne najčudnejšia vec, akú kedy počula.

„Neboj sa, bude to fajn. Uvidíš.“

Spomenul som si, ako moji starí rodičia donekonečna básnili o minulosti, keď si museli zábavu zabezpečiť sami, otrepávali mi o hlavu vety typu „Nudia sa len nudní ľudia“ a opisovali, ako sa vedeli zabaviť aj so starým plechovým vedrom a palicou. Ticho som sa zasmial.

„Čo ti je smiešne?“ zamračila sa Frankie.

„Ale nič. Len mi tak napadlo, že by sme napríklad mohli ísť kradnúť jablká.“

Venovala mi pohrdavý pohľad, akého sú schopné len štrnásťročné dievčatá, odpochodovala do svojej izby a zabuchla za sebou dvere. Ja som bojoval s podráždenosťou. Napokon, toto bola aj jej dovolenka, nielen moja, a hoci sa mi to ťažko priznávalo, bola už skoro dospelá.

Vyšiel som k nášmu zaparkovanému autu, v duchu som si opakoval, že bez wifi to bude super, a vytiahol som z kufra batožinu.

„Nazdar.“

Mykol som sa.

Asi o päť metrov ďalej, pri hranici lesa, stál muž. Tipoval som mu niečo pred päťdesiatkou, čiže svoj vek. Mal na sebe šortky, vyblednuté tričko s logom Guns N'Roses, na hlave šiltovku s logom San Francisco Giants a na nohách čierne conversky.

Prešiel ku mne a usmial sa od ucha k uchu.

„David Butler,“ predstavil sa a podal mi ruku. Potom ukázal ďalej na chodník. „Bývame v najbližšom zrube. To je dvanásťka. Trinásťku tu ani nemajú. Asi si povedali, že by to mohlo priniesť smolu, chápete, vzhľadom na minulosť tohto miesta.“

„Tom Anderson,“ predstavil som sa. „A... čo tým myslíte? Tou minulosťou?“

Moju otázku ignoroval. „Jaj, vy ste z Británie. To ste fakt prešli toľký kus sveta, len aby ste sa tu ubytovali?“ Znelo to uznanlivo. Všimol som si, že na predlaktí má tetovanie, neveľmi pedantný kruh preseknutý krížom. Bolo mi na tom niečo známe.

„Je to komplikované.“

„Nevravte.“

Bol to cudzí človek. Nemal som mu čo vysvetľovať. No povedal som si, že sa ma na to budú aj tak stále pýtať, takže otvorenosť bude najlepšie riešenie.

„Som tu s dcérou, Frankie. Už dospieva a býva s mamou, mojou bývalou manželkou, v Albany. No a raz do roka chodím do Štátov, aby som ju videl. Vlni sme bývali v New Yorku, ale bola tam taká šialená horúčava, že som sa na to už necítil.“

„Veľmi múdro.“

„Hej. Aj ja som si to myslel. Dcéra má trochu iný názor.“

„Budem hádať. Nie je tu internet! Týrate dieťa, viete to? Môj syn je presne taký istý.“

„Koľko má rokov?“

„Práve oslávil pätnáste narodeniny.“ David si zložil z hlavy šiltovku a poškrabal sa nad čelom, kde mu zostal trčať vztýčený prameň vlasov. „Pokúšam sa rozpamätať, či som bol tiež taký otrávený, keď som mal toľko rokov, ale asi áno. Aspoň to hovorí Connie. Moja žena.“ Pri zmienke o jej mene si zrejme na niečo spomenul, pretože dodal: „No, už by som sa mal vrátiť.“

„Okej. Tešilo ma.“

Obrátil sa na odchod, ale potom zastal. „Ozaj, budeme susedia, tak by sme sa hádam mali trochu lepšie spoznať. Čo keby ste k nám neskôr zabehli? Mám steak na gril a zásobu vína aj piva.“

„No, neviem, som ešte unavený po lete. Letel som v noci z Londýna a nespal som... no...“ Už som o tom aj stratil prehľad. „Dva-
dsaťštyri hodín?“

„Musíte zostať hore čo najdlhšie – aby ste sa aklimatizovali na toto časové pásmo.“

„A ešte jedna vec, ja a Frankie sme vegetariáni,“ dodal som.

„Žiadny problém. Máme dosť aj pre takých ako vy.“ Kým som stihol protestovať, už bol preč, len mi volal ponad plece: „Tak o siedmej u nás, platí?“

Vrátil som sa do nášho zrubu. Frankie bola stále vo svojej izbe, asi sa vybalovala. Chcel som jej zaklopať na dvere, ale potom som si to

rozmyslel. Keď som počul, ako David šomre na synovu otrávenosť, došlo mi, že nechcem byť ten typ otca. A ani som si to nemohol dovoliť, keďže sme s dcérou bývali tisíce kilometrov od seba.

Frankie išla so mnou, hoci neochotne. Dala sa prehovoriť, lebo „aj tak nemám čo robiť“ a nemali sme v zrubu ešte žiadne jedlo.

„Mal som sa s tebou poradiť,“ povedal som. „O tej wifine. Prepáč.“

Niečo zavrčala, ale bolo vidieť, že ju to potešilo.

David bol už na terase, opásaný zásterou a s kuchynskými kliešťami v ruke obsluhoval gril. Hlasno a nadšene nás pozdravil a potom zakričal: „Connie!“

Zo zrubu vyšla jeho manželka. Mala dlhé tmavé vlasy, výrazné modré oči a chodila s paličkou.

„Mám artritídu,“ povedala, keď si všimla, že nám obom zaleteli oči k paličke. „Je to sviňa, ale aspoň vďaka nej môžem so sebou stále nosiť túto smrtiacu zbraň.“

„To pre prípad, že by som neposlúchal,“ ozval sa David a venoval jej milujúci pohľad, ktorý mu opätovala. Pri niektorých pároch je to hneď jasné: majú sa nekonečne radi bez ohľadu na to, ako dlho sú už spolu. „Tom, dozriete mi na gril, kým donesiem niečo na pitie?“

Vzal som do ruky kuchynské kliešte a staral som sa o jedlo, zatiaľ čo on zašiel dnu a o pár minút sa vynoril s chladiacim boxom plným piva a vína.

Prišiel s ním aj jeho syn. „Toto je Ryan,“ predstavil ho David.

Hneď som videl, čo to urobilo s Frankie. Doteraz stála pár metrov od zrubu a štuchala špičkou tenisky do zeme, asi trpela abstinенčnými príznakmi tiktokovej závisláčky, ale len čo sa objavil Ryan, vystrela sa div nie do pozoru.

Neprekvapilo ma to. Ryan vyzeral dobre. Mal tmavé vlasy po matke a výrazné líčne kosti, aké vedia zabezpečiť kariéru v popmusic. Vyzeral ako postava z tínedžerského seriálu, ktoré Frankie zbožňovala, napríklad *Riverdale*. Alebo možno ich už nezbožňovala. Nemal som to odkiaľ vedieť. Cestou v aute som spomenul Taylor Swift, ktorá bola kedysi jej idolom, a Frankie prevrátila oči.

„Ahoj,“ povedala teraz, ale pozerala na Ryana len tak po očku.

Otcovský inštinkt mi kázal postaviť sa medzi nich ako bariéra, ale okamžite som vedel, že by to bola chyba. Okrem toho, aspoň ju prejde urazenosť.

„Decká, nedáte si kolu? Sprite? Mountain Dew?“ David mal v chladiacom boxe široký výber nealka.

Frankie aj Ryan si vzali diétnu kolu a Ryan povedal sebaistým, no priateľským tónom: „Akurát som chcel ísť k jazeru, nepôjdeme?“

Frankie na mňa pozrela, či môže, a ja som si zopakoval, že už nie je dieťa. Prikývol som.

„Letná láska, čo?“ povedal David, keď už nás tí dvaja nemohli počuť, a ja som sa neovládol. Zamračil som sa. On sa len zasmial. „V pohode, neberte si to tak. Nevie, aké to je mať dcéru, ale Ryan je slušný chalan.“

„Vie sa správať k ženám,“ povedala Connie. „A rozhodne nie je sériový vrah.“

Obaja sa zasmiali.

„A Connie by to rozoznala,“ doložil David. „Je odborníčka.“

„Na tínedžerov?“

To ich znovu rozosmialo. „Na tínedžerov nie je odborník nikto,“ vyhlásil David. „Connie je odborníčka na sériových vrahov.“

„Naozaj?“

„Jasné. Dajte jej hocijakú otázku. Na Teda Bundyho, Richar-

da Ramireza. Na Zodiaca.“ Ukázal na tetovanie, ktoré mal na predlaktí, a ja som si uvedomil, kde som ho už videl. Bola to šifra, ktorú poslal Zodiac polícii. „Ja to nosím na počesť obetí. Ako pripomienku, že ho nikdy nechytily.“ Mne sa to zdalo trochu zvláštne, ale kým som stihol niečo namietnuť, David pokračoval: „Aj vy na druhej strane Atlantiku ste mali fakt šialených sériových vrahov. Ako toho doktora, Harolda Shipmana. A ešte toho, ktorý skladoval všetky mŕtvolky vo vlastnom byte. Dennis Nilsen, tak sa volal.“

„Ja som čítala super knihu o Hadovi zo Shropshiru,“ povedala Connie. „Aha, a ešte Lucy Newtonová. Temný anjel. Tá bola cool.“

Čože? Cool?

„Ale ja nie som zažratá len do sériových vrahov,“ povedala Connie, usadila sa do kresla a naliala si za pohár vína. „Bavia ma skutočné kriminálne prípady.“

„To nás oboch,“ dodal David. „Preto sme vlastne tu.“ Ukázal na okolie.

„Ako to myslíte?“ spýtal som sa. Zišlo mi na um, že odpoveď sa mi asi nebude páčiť.

David aj Connie sa zatvárali zmätene. „Moment, vy neviete, čo je toto za miesto? Kde ste našli inzerát?“

„Čo ja viem... len som si zadal do Googlu ‚zruby v Maine‘ a toto bol jeden z prvých výsledkov.“

Connie takmer vyprskla víno. „Naozaj? To je neskutočné! Väčšina ľudí, ktorí tento víkend prišli, to videli v Krváku.“

„Krvák? To je čo?“

„Internetová stránka o temnej turistike,“ povedal David. „A vy ste o tom fakt nevedeli? Neviete, čo sa tu stalo?“

„Nie.“

„Tak toto je bomba.“ David vložil do žemle vegetariánsky bur-

ger a podal mi ho. Mal som pri tom vynikajúci výhľad na jeho tetovanie Zodiaca.

„Tak to vám musíme porozprávať o hrôze v Hollow Falls,“ povedala Connie, odložila pohár s vínom a naklonila sa dopredu. Viditeľne sa nemohla dočkať, kedy to vyklopí.

2. KAPITOLA

Connie a David mi spoločne vyrozprávali príbeh, ktorý sa tu odohral takmer presne pred dvadsiatimi rokmi, a mne vstávali vlasy dupkom, ako keby bol niekto za mnou a cez našpúlené pery mi fúkal studený vzduch rovno na šiju.

„Takže to bolo v júni 1999,“ uzavrela Connie. „Výročie je tento mesiac. Dvadsiateho šiesteho.“

„Toto bolo kedysi úplne obyčajné táborisko,“ povedal David. „Kemping, kde si človek mohol rozložiť stan alebo zaparkovať karavan. Bez týchto luxusných zrubov, kdeže. Nebol to rezort.“

„Ale zato to bol obľúbený cieľ školských výletov. V týždni, o ktorý ide, tu stanovali žiaci z Wendtovej strednej školy z Portlandu.“

„A hneď potom, čo sa to stalo, to tu celé zavreli.“

„A čo sa teda vlastne stalo?“ spýtal som sa stále čo najmenej vážnym tónom. „Počkať, moment, budem hádať. Bola tmavá búrlivá noc...“

„Ha! Práveže to bol teplý a pokojný večer, podobný ako tento. Dvaja študenti, Jake Robineaux a Mary-Ellen Pearceová, sa do-

hodli, že keď všetci ostatní zaspia, dajú si rande. Obaja mali štrnásť rokov, dobre hovorím, zlatko?“

Connie prikývla. „Presne.“ Mykol som sa – Frankie mala štrnásť. „Jake o tom zhruba pred piatimi rokmi napísal knihu a vydal ju vlastným nákladom.“

„Volá sa *Noc v lese*,“ vstúpil do toho David. Už si sadal, okolo úst sa mu leskla šťava z grilovaného mäsa. Mal v sebe jedno pivo a otvoril si ďalšie. „Jake povedal, že Mary-Ellen našiel na čistinke v lese – stála na mieste ako socha a na niečo mierila baterkou.“

„Čo uvidela?“ spýtal som sa.

Ani David, ani Connie mi hneď neodpovedali. Boli ako stará rocková kapela, ktorá svoj koncertný program odohrala už toľkokrát, že presne vie, ako má napínať publikum.

„Dvoch učiteľov,“ povedala Connie.

„Erica Danielsa a Sally Fredericksovú,“ doplnil David.

„Zavraždených.“

„Brutálne.“

„Obaja boli úplne nahí.“

V priebehu nasledujúcich tridsiatich minút mi Butlerovci do posledného desivého detailu vyrozprávali, čo sa odohralo.

Eric Daniels mal tridsaťosem rokov, učil angličtinu, bol to ženatý otec dvoch detí. Tí, ktorí ho poznali, o ňom hovorili, že bol „perfektný chlapík“: knihomoľ, ale zároveň veľký fanúšik bejzbalu, typ, ktorý sa rovnako šikovne venoval domácemu majstrovaniu ako literárnemu rozboru knihy *Nezabíjajte vtáčika*. Až by som povedal, že na môj vkus to znelo podozrivo ideálne.

Samozrejme, že nebol žiadny ideál. Pretože si podľa všetkého začal s kolegyňou, Sally Fredericksovou.

Sally učila geografiu a organizovala tento školský výlet, tak ako to robievala od prvého roku svojho pôsobenia na škole. Bola od

Danielsa o dva roky staršia, fanatička do fitnessu, ktorá rok pred svojou smrťou zabehla newyorský maratón. Veľmi štíhla, až chudá, typická bežkyňa na dlhé trate. Neskôr som zistil, že Sally nebola klasicky krásna ani konvenčne atraktívna, ale mala v sebe niečo príťažlivé. Suchý úsmev na perách, ironickú iskru v oku. Všetci o nej hovorili, že bola bystrá, cool a milá k ľuďom. A študenti aj kolegovia vyzerali po jej smrti úprimne zdruvení – tak ako jej manžel Neal.

„Tak čo sa stalo? Tí dvaja sa odkradli do lesa, aby si užili sex?“ spýtal som sa a pozrel som na stromy, ktoré rástli hneď za zrubom Butlerovcov.

„Tak,“ prikývol David. „Asi tej príležitosti skrátka nemohli odolať – teplá noc, všetky decká spali alebo si to ten párik aspoň myslel. Muselo im to pripadať vzrušujúce. Romantické.“

„Stalo sa to neďaleko odtiaľto,“ pokračovala Connie a ukázala paličkou na chodník. „Kedysi tadiaľto viedol lesný chodník a o niečo ďalej ústil na čistinke. Perfektné miestečko na polnočné rande.“

„Treba si občas dopriať zábavu pod holým nebom,“ povedal David a žmurkol na manželku.

Vystrúhala grimasu. „Nerob si nádeje, drahý. Nemienim sa dať mravcami poštipávať do zadku.“

„Rozhodne by som sa im nečudoval,“ povedal David a pobozkal ju. „Ja by som ťa doň štípal stále.“

Plesla ho po hrudi a prevrátila oči, ale videl som na nej, že ju to potešilo.

„Ako ich zabili?“ spýtal som sa, užasnutý, že Butlerovci si uprostred hororového rozprávania pokojne odbočia k flirtu, akoby boli tínedžeri v kine na strašidelnom filme, a nie dospelí manželia, ktorí opisujú skutočný zločin.